

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2011. gada 21. martā iesniedza *Oberster Gerichtshof* (Austrija) — *Compass-Datenbank GmbH/Austrijas Republika*

(Lieta C-138/11)

(2011/C 186/20)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Oberster Gerichtshof

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: *Compass-Datenbank GmbH*

Atbildētāja: Austrijas Republika

Lietas dalībnieki: *Bundeskartellanwalt, Bundeswettbewerbsbehörde*

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai LESD 102. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts iestāde veic uzņēmējdarbību tad, ja tā, pamatojoties uz likumā paredzēto pienākumu sniegt ziņas, uzņēmumu sniegtos datus saglabā datubāzē (komercdarbības un sabiedrību reģistrā) un pret atbildību nodrošina piekļuvi šiem datiem un/vai atļauj veikt izdrukus, tomēr aizliedz plašākas izmantošanas darbības?

Gadījumā, ja atbilde uz 1. jautājumu ir noliedzīga:

2) Vai uzņēmējdarbība pastāv tad, ja valsts iestāde, atsaucoties uz savām — datubāzes veidotājas — *sui generis* tiesībām uz aizsardzību, aizliedz izmantošanas darbības, kas pārsniedz piekļuves nodrošināšanu un izdruku veikšanu?

Gadījumā, ja atbilde uz 1. vai 2. jautājumu ir apstiprinoša:

3) Vai LESD 102. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka 1995. gada 6. aprīļa spriedumā apvienotajās lietās C-241/91 P un C-242/91 P *Magill TV Guide* [Recueil, I-743. lpp.] un 2004. gada 29. aprīļa spriedumā lietā C-418/01 *I.M.S. Health* [Recueil, I-5039. lpp.] iedibinātie principi ("essential-facilities doktrīna") ir jāpiemēro arī tad, ja nepastāv "augšupējais tirgus", jo aizsargātos datus apkopo un datubāzē (komercdarbības un sabiedrību reģistrā) tos reģistrē valsts iestāde?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2011. gada 28. martā iesniedza *Administrativen Sad Varna* (Bulgārija) — *OOD Klub/Direktor na Direkcia "Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto"*, gr. Varna, pri *Centralno Upravlenie na Nacionalna Agencia po Prihodite*

(Lieta C-153/11)

(2011/C 186/21)

Tiesvedības valoda — bulgāru

Iesniedzējtiesa

Administrativen Sad Varna (Bulgārija)

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: *OOD Klub*

Atbildētājs: *Direktor na Direkcia "Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto"*, gr. Varna, pri *Centralno Upravlenie na Nacionalna Agencia po Prihodite*

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (¹) 168. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka — pēc tam, kad nodokļa maksātājs ir izmantojis savas izvēles tiesības un nekustamo īpašumu, kas ir ražošanas līdzeklis, ir iekļāvis sava uzņēmuma kapitālā, — ir jāpieņem (proti, kamēr nav pierādīts pretējais), ka šī prece tiek izmantota ar nodokli apliekamiem darījumiem, ko veic nodokļa maksātājs?

2) Vai Direktīvas 2006/112 168. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesības atskaitīt priekšnodokli pērkot nekustamo īpašumu, kas iekļauts nodokļa maksātāja uzņēmuma kapitālā, rodas uzreiz tajā taksācijas periodā, kurā nodoklis kļuvis iekasējams, un, proti, neraugoties uz apstākli, ka nekustamais īpašums nevar tikt izmantots, jo nav notikusi likumā obligāti paredzētā pieņemšana ekspluatācijā?

3) Vai tāda administratīvā prakse, kāda ir *Nacionalna Agencia po Prihodite* prakse, atbilstoši kurai personu, kam jāmaksā pievienotās vērtības nodoklis, izmantotās tiesības atskaitīt priekšnodokli attiecībā uz to nopirktiem ražošanas līdzekļiem, tiek atteiktas, pamatojoties uz to, ka šie līdzekļi tiek izmantoti sabiedrības īpašnieku privātajām vajadzībām, par šo izmantošanu nepiemērojot pievienotās vērtības nodokli, atbilst minētajai direktīvai un judikatūrai par tās interpretāciju?

4) Vai tādā gadījumā, par kādu ir pamata lieta, sabiedrībai — prasītājam — ir tiesības atskaitīt priekšnodokli, pērkot nekustamo īpašumu — *Maisonnette* Sofijā?

(¹) OV L 347, 1. lpp.

**Prasība, kas celta 2011. gada 5. aprīlī — Eiropas Komisija/
Francijas Republika**

(Lieta C-164/11)

(2011/C 186/22)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvis — W. Mölls)

Atbildētāja: Francijas Republika

Prasītājas prasījumi:

— konstatēt, ka, nepieņemot noteikumus, kas vajadzīgi, lai savu elektroenerģijas nodokļu sistēmu pielāgotu Direktīvas 2003/96/EK (¹) noteikumiem, neskatoties uz to, ka bija beidzies šīs direktīvas 18. panta 10. punkta otrajā daļā paredzētais pārejas periods, Francijas Republika nav izpildījusi šajā direktīvā paredzētos pienākumus;

— piespriet Francijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savā prasības pieteikumā Komisija apgalvo, ka, neskatoties uz to, ka 2009. gada 1. janvārī bija beidzies atbildētājam saistošais pārejas periods, tā joprojām nebija pielāgojusi visus tās elektroenerģijas nodokļu sistēmas elementus direktīvas noteikumiem. Saskaņā ar Francijas iestāžu teikto ar 2010. gada 7. decembra Likumu Nr. 2010–1488, kas tika pieņemts un stājās spēkā pēc argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigām, valsts tiesībās tika transponēti minētās direktīvas noteikumi. Pēc Komisijas domām šī prasība ir jāapmierina, ņemot vērā situāciju valsts tiesībās, kāda pastāvēja argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigās.

Komisija norāda, ka katrā ziņā Francija joprojām nebija pielāgojusi visus tās elektroenerģijas nodokļu sistēmas elementus direktīvas noteikumiem. Prasītāja noraida valsts iestāžu argumentu, saskaņā ar kuru ar direktīvu netiek aizliegts paaugstināt akcīzes nodokli atbilstoši attiecīgajām ģeogrāfiskajām teritorijām. Tieši pretēji, tajā esot piedāvāts vienotas likmes princips visa veida elektroenerģijas patēriņam vienā un tajā pašā dalībvalstī un 5., 14., 15. un 17. pantā ir izsmeloši uzskaitītas visas atkāpes no šī principa.

Turklāt Komisija noraida Francijas iestāžu apgalvojumu, ka “diferencētas nodokļu likmes” nerada krāpšanas risku, nenozīmē papildu izmaksas saimnieciskās darbības subjektiem un nerada šķēršļus pieejai tirgum ārvalstu piegādātājiem.

(¹) Padomes 2003. gada 27. oktobra Direktīva 2003/96/EK, kas pārkārto Kopienas noteikumus par nodokļu uzlikšanu energoproduktiem un elektroenerģijai (OV L 283, 51. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2011. gada 18. aprīlī iesniedza Conseil d'État (Francija) — CIMADE, Groupe d'information et de soutien des immigrés (GISTI)/Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration

(Lieta C-179/11)

(2011/C 186/23)

Tiesvedības valoda — franču

Iesniedzējtiesa

Conseil d'État

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāji: CIMADE, Groupe d'information et de soutien des immigrés (GISTI)

Atbildētāji: Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai ar Padomes 2003. gada 27. janvāra Direktīvu 2003/9/EK (¹) tiek nodrošināts, ka patvēruma meklētājam, saistībā ar kuru dalībvalsts, kura izskata tā pieteikumu par patvēruma piešķiršanu, saskaņā ar Padomes 2003. gada 18. februāra Regulu (EK) Nr. 343/2003 (²) uzņemšanas pieprasījumu nolemj nodot citai dalībvalstij, par kuru tā uzskata, ka tās kompetencē ir izvērtēt šo pieteikumu, visu procedūras par uzņemšanu vai atkārtotu uzņemšanu laiku pienākas ar uzņemšanu saistītie minimālie nosacījumi?

2) Ja uz šo jautājumu tiek atbildēts apstiprinoši:

a) Vai pirmās dalībvalsts pienākums nodrošināt pieeju minimālajiem nosacījumiem uzņemšanai izbeidzas brīdī, kad dalībvalsts, kas saņem pieprasījumu, to ir apstiprinājusi, kad patvēruma meklētājs faktiski ir uzņemts vai atkārtoti uzņemts, vai arī no kāda cita brīža?